

**ОРГАНІЗАЦІЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ У ВИЩИХ МЕДИЧНИХ
ЗАКЛАДАХ ІЗ ВИКОРИСТАННЯМ ДИСТАНЦІЙНОЇ ФОРМИ
НАВЧАННЯ**

Наталія Гайналь, Павло Звонар

**Івано-Франківський національний медичний університет
кафедра внутрішньої медицини №2 та медсестринства**

м. Івано-Франківськ. Україна

Комп'ютерна технологічна революція останніх років охопила всі галузі суспільства і сприяла виникненню нових вимог у вищій школі України. Новим знанням необхідні нові методи впровадження. порушено актуальне питання, що пов'язане з обміном, об'єднанням і узагальненням науково-педагогічного досвіду впровадження інноваційних технологій у навчальний процес вищих медичних навчальних закладів. Це полягає у впровадженні високими темпами дистанційної форми навчання (ДФН) у процес підготовки студентів-медиків. У зв'язку з цим ДФН відкриває можливості побудування різнопрофільних систем безперервного самонавчання та обміну інформацією для широкого кола користувачів. Можна вважати дистанційну освіту (ДО) недефективною системою підготовки та безперервної підтримки високого кваліфікаційного рівня спеціалістів.

Що ж слід розуміти під ДФН? ДФН має схожі з класичною освітою цілі, зумовлені соціальним замовленням, що визначений чинними програмами для певного типу навчального закладу, методи, організаційні форми та засоби освіти [1, 2, 3]. При цьому ці компоненти мають пряму залежність від кейс-технологій (наприклад, комп'ютерних телекомунікацій у комплексі із друкованими засобами, компакт-дисками тощо). Варто розглядати ДФН як нову форму навчання, а ДО—як нову форму освіти. ДФН декларує іншу технологічну форму подання матеріалу і взаємодії викладача і студента та студентів між собою [3, 4, 5]. Як і інші форми навчання, ДФН включає педагогічну складову й

етап педагогічного проектування, коли на першому місці – завдання створення електронних підручників, курсів, комплексів електронних засобів навчання; розробка педагогічних технологій організації навчального процесу в мережі.

Найбільш поширені види ДФН: інтерактивне телебачення, глобальні або регіональні комп'ютерні телекомунікаційні мережі з різними дидактичними можливостями залежно від типу технічних конфігурацій (текстових файлів, мультимедійної презентації, відеоконференцій), поєднання технологій компакт-дисків і мережі Інтернет [1,3,5]. Переваги інтерактивного телебачення пов'язані з можливістю безпосереднього візуального контакту студентів і викладача, які знаходяться на різних територіальних і часових відстанях [4,6,7]. Досвід застосування комп'ютерних телекомунікацій у режимі електронної пошти, телеконференцій, інформаційних ресурсів у регіональній мережі та мережі Інтернет наочно демонструє фінансову доступність, а отже і поширеність для більшості студентів такого способу ДФН. Інший спосіб ДФН припускає використання компакт-дисків як базового електронного підручника.

Засоби навчального призначення у освітньому процесі ДО мають забезпечити можливість індивідуального підходу до студента, контроль його роботи з аналізом помилок і зворотним зв'язком on-line, самоконтроль і самокорекцію навчально-пізнавальної чи практичної діяльності, візуальну демонстрацію навчальної інформації, моделювання й імітування процесів і явищ [7,8]. Викладач має бути універсально підготованим, тобто володіти сучасними педагогічними й інформаційними технологіями та бути психологічно готовим до роботи зі студентами в новому навчально-пізнавальному мережевому середовищі.

Висновки. Зважаючи на викладені факти, можна зробити висновок про необхідність створення та поширення в Україні ДО як невід'ємного фактора розвитку кваліфікованого, інтелектуального й високопрофесійного суспільства і зокрема потребу широкого залучення ДФН у галузь медичної освіти.

ПЕРЕЛІК ДЖЕРЕЛ ІНФОРМАЦІЇ

1. ДСТУ ISO 9001:2015 (ISO 9001:2015, ІДТ). Системи управління якістю. ВИМОГИ. Видання офіційне. – Київ : ДП «УкрНДНЦ», 2016. – 22 с.
2. Закону України «Про вищу освіту» – 01.07.14 № 1556-VII.3. Стандарти і рекомендації щодо забезпечення якості в Європейському просторі вищої освіти (ESG). Ухвалені Міністерською конференцією в Єревані, 14–15 травня 2015 р. – Київ : ТОВ «Поліграф плюс», 2015. – 32 с.
3. Ставицький А. Роль викладача-лідера у сучасному університеті : навч. посіб. / Ставицький. – Київ : ДП «НВЦ «Пріоритети», 2016. – 32 с.
4. Калашнікова С. А. Освітня парадигма професіоналізації управління на засадах лідерства : Монографія / С. А. Калашнікова. – Київ : Київ. ун-т імені Бориса Грінченка, 2010. – 380 с.
5. Нестуля О. О. Основи лідерства. Наукові концепції (середина ХХ – поч. ХХІ ст.) : навч. посіб. / О. О. Нестуля, С. І. Нестуля. – Полтава : ПУЕТ, 2016. – 375 с.
6. Михненко А. М. Лідерство та управлінська еліта : навч. посіб. / А. М. Михненко, Н. Р. Гончарук, Е. М. Макаренко. – Київ : НАДУ, 2011. – 292 с.
7. Нестуля О. О. Основи лідерства. Наукові концепції (від найдавніших часів до середини ХХ ст.) : навч. посіб. / О. О. Нестуля, С. І. Нестуля. – Полтава : ПУЕТ, 2016. – 277 с.